

[illegible]

N A A R I N T E G R A T I E K I N D E R S E K S U A L I T E I T

orgaan van de Landelijke Werkgroep Pedofilie N.V.S.H. ,
werkgroep tot emancipatie van oudere-jongere relaties

Redactie: Dr. F. Bernard
Ir. J.R. Ferguson
G. Zwerus

Redactie-adres: Postbus 6614
3002 AP ROTTERDAM

De kopij dient uiterlijk de 15e van de maand voorafgaande aan die van verschijnen in handen van de redactie te zijn. Voor het dagelijks beleid is de redactie verantwoordelijk. Gesigneerde artikelen komen voor rekening van de auteurs.

ABONNEMENTEN

De abonnementsprijs bedraagt (inclusief verzend- en portokosten) f 19,75 per kalenderjaar. Dit bedrag dient overgemaakt te worden op gironummer 3436887 ten name van de penningmeester van de Landelijke Werkgroep Pedofilie NVSH, Postbus 540 te Zoetermeer. ¹⁾ Vermeldt bij overschrijving s.v.p.: abonnement NIKS 1978.

¹⁾ gewijzigd adres, z.o.z. !

LOSSE NUMMERS

Nederland	f 1,50
België	Bfr 25

Losse nummers zijn o.a. verkrijgbaar bij de afdelingswerkgroepen.

CORRESPONDENTIE

Alle correspondentie over de inhoud, artikelen en ter recensie aangeboden publikaties te zenden aan de redactie: postbus 6614, Rotterdam.

MANUSCRIPTEN

Manuscripten zenden men getypt en persklaar.

N I K S

2e jaargang

nummer 13

Rotterdam, augustus/september 1978

Landelijke werkgroep tot emancipatie van oudere-jongere relaties.
Nederlandse Vereniging voor Seksuele Hervorming.

UIT DE INHOUD

BLZ.

EEN SOCIOLOGISCHE KIJK OP PEDOFILIE (deel 1) door Prof. Dr. Ken Plummer	209
VERSLAG VAN DE WERKGROEP UTRECHT OVER HET SEIZOEN '77-'78	217
ENKELE BERICHTEN	218
NIEUWS VAN NIKS door Alfred Aubry	219

NIEUW ADRES PENNINGMEESTER

Met ingang van 1 juli 1978 is het adres van de penningmeester van de NVSH Landelijke Werkgroep Pedofilie / werkgroep tot emancipatie van oudere-jongere relaties, gewijzigd in:

Postbus 540

2700 AM ZOETERMEER

Men wordt verzocht géén correspondentie meer te richten aan het oude postbusnummer in Groningen.

Betalingen (b.v. abonnementsgeld of losse nummers NIKS) op postrekening 3436887 van de penningmeester LWGP-NVSH te Zoetermeer.

EEN SOCIOLOGISCHE KIJK OP PEDOFILIE

door Ken Plummer, Universiteit van Essex,
uit het Engels vertaald door E. Brongersma.

De laatste twintig jaar hebben sociologen (en enkele sociaal-psychologen) theorieën opgesteld en gegevens verzameld die de levenswijze van homoseksuelen in steeds positiever en gunstiger bewoordingen afschilderen dan dit in vroegere uiteenzettingen gebeurde. Ze zien het meer als een manier van leven dan als een ziekelijk verschijnsel. Er kwam een ontwikkeling op gang die nog steeds voortgaat. De homoseksuele leefwijze geldt daarbij niet langer als misdadig of als voorwerp van medische bemoeiing en wordt van haar geheimzinnigheid ontdaan. Politici en homoseksuelen zelf hebben zich bij deze ontwikkeling voor een deel op die stellingen van sociologen en psychologen beroepen. Toch grijpen we er volkomen naast als we zouden menen dat deze uiteenzettingen de openbare mening ten aanzien van homosexualiteit ingrijpend hebben gewijzigd. Nog onlangs zijn er opiniepeilingen uitgevoerd en daaruit blijkt, dat er nog altijd veel vijandige gevoelens jegens deze seksuele minderheid bestaan. Enkelingen mogen dan al een meer liberale kijk hebben op homosexualiteit, de meesten blijven haar nog veroordelen.

Het is het lot van de homoseksueel, dat men hem afwijst. Maar waarschijnlijk is de vijandigheid nog veel feller ten opzichte van andere seksuele minderheden zoals transvestieten, fetichisten, sado-masochisten en pedofielen. Lars Ullerstam, die in 1966 zijn boek over "De erotische minderheden" schreef, kon zelfs met nadruk zeggen, dat homoseksuelen misschien nog wel de meest bevoorrechtten van al die erotische minderheden waren: de andere groepen werden niet alleen uitgestoten door de maatschappij in het algemeen, maar ook nog door de overige seksuele minderheden.

Mijn werk bestaat op het ogenblik voor een gedeelte in een onderzoek naar die andere erotische minderheden, met de bedoeling na te gaan of de sociologische stellingen, die we bij het onderzoek naar homosexualiteit gebruikten, nu ook met goed fatsoen toegepast kunnen worden op die andere groepen. Grotendeels is dit werk erg empirisch (o.a. het verzamelen van goed uitgewerkte levensbeschrijvingen), maar met dit artikel, dat nog slechts een voorlopig beginstadium betekent, heb ik meer strijdbare bedoelingen: ik wil drie van de stellingen die sociologen hebben toegepast op gegevens over homosexualiteit, uiteenzetten, en kijken of die nu ook toegepast kunnen worden op pedofilie.

Die groend-stellingen (er zijn er natuurlijk veel meer) zijn:

1. Tot dusver werd afwijkend gedrag altijd gezien als iets absoluuts, als een eigenschap van bepaalde mensen. Daartegenover hebben de sociologen beklemtoond, dat afwijkend gedrag iets betrekkelijks is; het gaat er veel meer om dat andere mensen die eigenschap (afwijkend zijn) aan een gedrag toekennen, dan dat dit afwijken zijn een wezenlijk element van dat gedrag vormt.

2. Tot dusver placht men mensen met afwijkend gedrag onveranderlijk te beschrijven als zonderlingen, een beetje beneden de menselijke maat -- als onmenselijke sex-monsters en door sexualiteit bezeten. Daartegenover hebben de sociologen geprobeerd een menselijker beeld van het individu met afwijkend gedrag te geven; ze hebben laten zien dat die onveranderlijke karakteriseringen legendes waren en van hun

mythologisch karakter ontdaan moesten worden; ze hebben de sexuele beleving haar plaats gegeven in de totale leefwereld van het individu en haar niet langer weggerukt uit het maatschappelijk geheel waartoe ze behoort.

3. Tot dusver placht de mens met afwijkend gedrag te worden gezien als een ziek, pathologisch, diep gestoord individu. Daartegenover heeft de socioloog benadrukt, dat afwijkend sexueel gedrag normaal en gewettigd is; men ziet dat nu als een manier van leven, een politieke daad of een waardevolle relatie tot een medemens.

Deze drie stellingen - het afwijkend gedrag tot iets betrekkelijks maken, het afwijkend gedrag vermenschelijken, het afwijkend gedrag als iets normaals afschilderen - zijn duidelijk uitgewerkt in sociologische boeken over homosexualiteit (het meest uitgesproken door die sociologen die op de een of andere manier het vaandel van de stigmatisatie-theorie volgen). Het is nu de bedoeling van dit artikel, na te gaan of dergelijke stellingen eveneens op pedofilie kunnen worden toegepast.

AFWIJKEND GEDRAG ALS IETS BETREKKELIJKS

Wanneer sociologen zich bezig hielden met homosexualiteit, verwierpen ze meestal de klinische, verabsoluterende omschrijving van sexueel afwijkend gedrag. Dat absolute standpunt treffen we aan bij Freud en modernere schrijvers als Socarides. Deze stellen voorop dat elke sexuele handeling een afwijking (perversie) is, als zij alleen terwille van zichzelf geploegd wordt en tenslotte niet leidt tot de vereniging van de geslachtsdelen met die van een individu van het andere geslacht, en dientengevolge tot voortplanting. Freud stelt het in zijn "Inleidende voordrachten" op de volgende manier: "We moeten ons goed voor ogen stellen, dat het wezen van de perversie niet ligt in een uitbreiding van datgene, wat sexueel gezocht wordt, of in het feit dat iets anders de plaats van de geslachtsdelen inneemt, zelfs niet altijd in de afwijkende keuze van het voorwerp van begeerte; het wezen van de perversie ligt enkel en alleen daarin, dat zulke afwijkingen met uitsluiting van andere mogelijkheden gezocht worden. Daardoor wordt de geslachtsdaad als middel tot voortplanting terzijde geschoven. Voorzover perverse handelingen een onderdeel vormen van de uitvoering van het normale geslachtsverkeer, als inleiding daartoe of ter verhoging van de wellust, zijn het in werkelijkheid helemaal geen perversies. Dit maakt, dat de kloof tussen normale en perverse sexualiteit natuurlijk maar heel erg smal wordt."

Nog vrij kort geleden kon Socarides schrijven: "Individen die uitsluitend tot orgasme komen zonder dat er een volwassen partner van het andere geslacht aan te pas komt, dus alleen wanneer het mannelijk geslachtsdeel niet in het vrouwelijke doordringt, lijden aan een storing van hun geslachtelijke functie."

Zulke klinische definities gaan van het standpunt uit, dat er een absoluut begrip bestaat van "normale sexualiteit", gekenmerkt door op voortplanting gerichte heterosexualiteit. Toch staan al veel klinische artsen hier kritisch tegenover, en de meeste sociologen hebben dit uitgangspunt op theoretische en praktische gronden aangevochten. Theoretisch: ze hebben er op gewezen, dat het afwijken niet een eigenschap van het gedrag zelf is, maar een kenmerk (of stigma) dat anderen en de persoon in kwestie aan het gedrag opdrukken. Practisch: ze hebben gewezen op de enorme verscheidenheid van sexuele gedragspatronen in de loop der eeuwen en in verschillende culturen, zelfs wel binnen een en dezelfde cultuur. Gagnon en Simon,

belangrijke woordvoerders van deze opvatting, merken bijvoorbeeld op: "Er bestaat geen vorm van sexuele activiteit, of hij is ooit wel eens ergens, onder bepaalde verhoudingen of met bepaalde partners, ^{als} afwijkend beschouwd. Je kunt terecht zeggen, dat de term 'sexueel afwijkend gedrag' een menigte van zonden dekt."

Vanuit dit gezichtspunt is niets afwijkend, het heet alleen zo. We mogen dus aannemen dat deze stelling niet alleen toepasbaar is op homosexualiteit, maar evenzeer op fetichisme, exhibitionisme, sado-masochisme, transvestitisme en zelfs op pedofilie. Sociologisch gesproken kan pedofilie niet worden gezien als iets dat in wezen een afwijking is; pedofilie moeten we zien als een stigmatiserende indeling, die historisch is ontstaan in bepaalde soorten van samenleving. Anthropologisch en historisch kunnen we zeker samenlevingen aanwijzen waar pedofilie goedgekeurd werd.

Deze sociologische redenering leidt ons dwingend tot de slotsom, dat pedofilie niet gezien kan worden als een gedrag dat onder alle omstandigheden afwijkend is. Misschien zullen de mensen in verschillende tijdperken van de geschiedenis en in verschillende culturele stelsels pedofilie als iets afwijkends zien, maar niets dwingt ertoe, pedofilie altijd zo te beoordelen.

Er schuilt evenwel één moeilijkheid in deze opvatting: ze berust op een tot het uiterst doorgevoerd sociologisch relativisme. Ook als sociologen volhouden dat geen enkel gedrag op zichzelf afwijkend is en dat de definitie van afwijking van tijd tot tijd en van systeem op systeem anders zal zijn, dan blijft het kennelijk toch waar dat de meeste sociologen uitgaan van onuitgesproken waardeoordelen. Daardoor zijn ze bereid sommige vormen van gedrag als niet-afwijkend te erkennen, terwijl ze stilzwijgend de mening aanhangen dat andere vormen dit wel zijn. Sociologen zijn bijvoorbeeld bereid homosexualiteit te aanvaarden, maar ze zijn niet bereid hetzelfde met verkrachting te doen. Verkrachting levert een interessant voorbeeld van een terrein, waarover het oordeel van sociologen afwijkend blijft.

Hier staan we nu voor een fundamentele moeilijkheid, die zich voordoet bij veel hedendaagse sociologische publicaties over afwijkend gedrag. De oorzaak daarvan is, dat de sociologie wel voorgoedt objectief te zijn, maar in feite diep doordrenkt is met klassiek liberalisme. Net zoals de klinische behandelaars gaan de sociologen bij hun werk van een morele grondslag uit, die alles beheerst; alleen de inhoud ervan is anders. Het geloof dat de heterosexuele bijslaap onvermijdelijk het enig goede is, heeft bij de sociologen plaats gemaakt voor het geloof dat je de mensen moet laten doen wat ze willen, zolang ze maar geen inbreuk maken op de rechten van anderen. Dit standpunt vinden we met veel nadruk uiteengezet in Schur's "Misdrijven zonder slachtoffers", waar met zoveel woorden gepleit wordt voor het niet-strafbaar stellen van homosexualiteit. Ook al deelt men dit standpunt niet, dan kan men naar mijn mening toch in alle eerlijkheid volhouden, dat veel sociologische verhandelingen over afwijkend gedrag beheerst worden door dit moreel liberalisme, dat stilzwijgend wordt aanvaard. En dan moeten we wel de vraag stellen: hoe staat het met de pedofilie wanneer we deze morele maatstaf aanleggen?

Het antwoord ligt nogal voor de hand: slecht. Algemeen ziet men pedofilie immers als iets dat indruist tegen de beginselen van dit moreel liberalisme, want het kind, dat er met zijn sexualiteit bij betrokken is, wordt niet gezien als een moreel vrij handelend

individue, in staat tot een overwogen keuze. Daarom moeten de rechten van het kind worden beschermd, net zoals die van andere groepen (bijv. zwakzinnigen). Pedofilie vormt een inbreuk op die rechten. Dientengevolge zien de sociologen pedofilie niet als iets dat onder dezelfde categorie valt als homosexualiteit.

Maar nu komt het klassieke probleem van het liberalisme te voorschijn: liberalisme is grotendeels een a-sociale theorie die geen drastische hervorming van de maatschappij toelaat. De twee hoofdbezwaren van het moreel liberalisme tegen pedofilie - pedofilie gaat samen met verleiding en gaat samen met uitbuiting - mochten wel eens zorgvuldig getoetst worden. Over elk van die beide punten wil ik me hier wagen aan wat voorlopige opmerkingen.

1. Het argument van de verleiding.

Het argument van de verleiding kan twee vormen aannemen: een zwakke en een sterke. Zwak is de stelling als men er van uitgaat dat de pedofiel, in de pedofiele relatie, weloverwogen, met voorbedachten rade en meestal met geweld, het kind gaat bewegen tot seksuele omgang. Dit is de ingeburgerde vaste voorstelling van de kinderlokker, die een vreemd kind op straat aanrandt of lastig valt. De onjuistheid van deze voorstelling wordt gewoon aangetoond door de meeste feitelijke onderzoeken op dit gebied. In het volgende onderdeel van dit artikel zal ik daarop nog terugkomen. Ik kan me persoonlijk niet indenken dat iemand ooit een goed woord zou overhebben voor afgedwongen seksuele contacten met kinderen. In feite schijnen die ook vrij zelden voor te komen.

Afgezien hiervan gaan de sterke argumenten met betrekking tot de verleiding van de gedachte uit, dat een kind niet tot oordeel in staat is, dat kinderen onverantwoordelijk zijn en niet bij machte een eigen beslissing te nemen. Daaruit volgt dan, dat geen kind ooit uit eigen wil deelneemt aan seksuele handelingen met volwassenen. Het lijkt me dat je in antwoord op deze speciale twijfelpunten twee soorten van redenering kunt volgen, die het probleem van de pedofilie in de kern raken. De eerste richt zich op de rechten van kinderen en al wat daaraan vast zit; de tweede richt zich op de betekenis die onze samenleving aan sexualiteit hecht.

Sinds het begin van de jaren zeventig is steeds meer discussie ontstaan over de rechten van kinderen. De veronderstelling, dat kinderen in onze samenleving pas op een bepaalde leeftijd een bepaalde graad van ontwikkeling kunnen bereiken en dat ze in het algemeen maatschappelijk onbeholpen zijn, niet in staat tot zelfstandig redelijk gedrag, wordt daarbij in het algemeen verworpen. Torroch spreekt John Holt in zijn "Escape from Childhood" de gedachte uit, dat de houding die onze samenleving tegenover kinderen aanneemt, wel eens een bijzonder onderdrukkende zou kunnen zijn. Dat we kinderen in onze samenleving zien als een aparte groep, is misschien zelfs een vrij moderne uitvinding. Holt wijst erop, dat kinderen veel beter in staat zijn verantwoordelijkheid te dragen, en in een groot aantal gevallen beter tot oordelen bevoegd zijn, dan we plegen te denken. Bijvoorbeeld als het gaat om het inrichten van een huis, over werk, over de verzorging van hun uiterlijk, over de keuze van mensen die op hen moeten passen en over reizen. Wanneer we dit soort dingen aan kinderen overlaten - zegt Holt - zelfs als ze nog heel jong zijn, dan zien we hoe ze verantwoordelijkheid op zich nemen en op deze terreinen tot een oordeel komen op een manier, die we ons nu nog maar nauwelijks kunnen voorstellen. Sexualiteit zou dan gewoon een van deze terreinen kunnen worden. Op het ogenblik achten we kinderen niet tot oordelen bevoegd over hun gevoelsleven en hun sexualiteit. Maar betogen als dat van Holt en al de voorstanders van de rechten voor

kinderen in het algemeen, zullen het inzicht doen veld winnen, dat kinderen heel best tot een oordeel op deze terreinen in staat zijn, wanneer we ze maar voldoende daartoe aanzetten.

Doordat we echter de sexualiteit als een heel apart terrein zien, is het probleem natuurlijk ingewikkelder. De sexuele onschuld van kinderen blijft een mythe, of in elk geval een geloof waaraan zeer veel volwassenen hardnekkig blijven vasthouden, ook al heeft Freud er niet veel van overgelaten. Toch is er tegenwoordig bewijs in overvloed, dat kinderen, zelfs als ze nog erg klein zijn, heel best tot handelingen komen die volwassenen achteraf als sexueel opvatten. Al heel jong kunnen ze een orgasme krijgen; al heel jong masturberen ze; wanneer ze de kans krijgen voltrekken ze al heel jong de paring. Sex-spel van kinderen is nu een goed bewezen feit. Maar er hangt een waas van geheimzinnigheid en afwijzing om deze kinderlijke sexualiteit. Ouders willen met hun kinderen niet over sex praten, ze willen ze niet de woorden leren om er met begrip over te kunnen praten. En als ze ontdekken dat hun kinderen sexuele omgang met anderen hebben, doen ze meestal erg boos en omringen dat feit met een gevoel van schuld en vijandigheid. Maar in onze studie (waarin we doorgaan op de publikaties van Gagnon en Simon), stellen we nu juist dat sex helemaal niet zoiets bijzonders is als het vaak wordt afgeschilderd. Sex is belangrijk geworden doordat de maatschappij haar als zo belangrijk voorstelt. Daardoor krijgt sex in onze maatschappij soms zo'n afzonderlijke, haast kritieke rol toebedeeld. Maar die zit niet vast aan het wezen van de sexualiteit; het ligt veelmeer aan de manier waarop de mensen in deze maatschappij de sexualiteit omschrijven. Juist omdat mensen sex voor zo belangrijk houden - omdat ze er iets aparts van maken waarop je persoonlijke relaties kunt vastpinnen - wordt de sexualiteit van kinderen tot een brandpunt van zorgen.

Maar als sex nu eens niet voor iedereen een almachtige, alles omvattende, allerbelangrijkste aandrift zou zijn, waarom zouden we kinderen dan niet hun sexualiteit laten ontwikkelen op ongeveer de zelfde manier waarop we ze graag hun verstand, hun waarnemingsvermogen en verschillende andere vaardigheden zien ontwikkelen? Wanneer ze al vroeg met hun sexualiteit leren omgaan, zou dit een aansporing kunnen zijn hun emoties en hun eigen relaties tot anderen te begrijpen, en het zou hen in het algemeen helpen, hun rol als maatschappelijke wezens beter te vervullen. De vraag wordt dan, of we de sexualiteit van kinderen niet ongeveer op dezelfde manier moeten benaderen als hun leergedrag op andere terreinen. Sexualiteit leren wordt dan net zoiets als leren lopen of leren lezen. Het is alleen omdat we van sex iets aparts hebben gemaakt, dat we niet willen begrijpen hoe kinderen op deze manier al heel jong sex zouden kunnen leren.

De twee stellingen, die we hier bespreken, vullen elkaar aan. In de eerste plaats: volwassenen geloven niet aan de mogelijkheid dat kinderen tot een oordeel in staat zijn, en daarom beweren ze dat een kind enkel door verleiding tot sexuele contacten komt. En in de tweede plaats: op het gebied van de sexualiteit willen volwassenen niet geloven dat in het kind sexuele mogelijkheden gegeven zijn, en daarom zien ze elke sexuele omgang van een kind met een volwassene als iets, dat naar zijn wezen verderf en verleiding is. Zien we daarentegen kinderen als volwassenen in de maak, in staat veel van hun vermogens al veel vroeger te ontwikkelen dan we hun gewoonlijk toestaan; zien we verder in hun sexualiteit niet meer dan een aspect van hun mogelijke ontwikkeling in de toekomst, een aspect dat niet

belangrijker maar ook niet onbelangrijker is dan de meeste andere, dan begint de gedachte dat kinderen op jeugdige leeftijd tot sexualiteit kunnen worden verleid weg te schrompelen. Maar ook als de bewering over de verleiding geen stand houdt, dan is daarmee de bewering over de uitbuiting nog niet weggepraat. Dat is waar. Wanneer volwassenen sexuele omgang met kinderen hebben, dan mogen we misschien in veel gevallen niet van verleiding spreken, maar dit neemt niet weg, dat er hier noodzakelijk een ongelijke krachtsverhouding bestaat, die maakt dat de volwassene altijd het kind voor zijn genoegens uitbuit.

2. Het argument van de uitbuiting.

Dit wijdverbreide bezwaar komt kortweg hierop neer, dat volwassenen ouder en sterker zijn en bewust zijn geworden van hun eigen sexualiteit; daardoor verkeren ze in een machtspositie, die hen in staat stelt kinderen sexueel te gebruiken in vormen, die niet behoorlijk rekening houden met de sexuele gevoelens van het kind, en die slechts dienen tot bevrediging van de volwassene.

Nu stelt dit begrip "uitbuiting" ons wel voor een aantal problemen. Vooral omdat we in een maatschappij leven met allerlei menselijke betrekkingen die een mogelijkheid tot uitbuiting in zich dragen. Dat we dit verschijnsel overal om ons heen zien, is intussen nog geen reden om het goed te praten. Ik wil me dan ook zeker niet als verdediger opwerpen van pedofiele relaties in een vorm, die duidelijk en uitsluitend het karakter van uitbuiting heeft. In die categorie vallen bepaalde manieren van kinder-prostitutie en sommige soorten verhoudingen op grond van een beroep (zoals in verschillende maatschappelijke diensten en opvoedingsgestichten enz.), waarbij een volwassene in de gelegenheid gesteld is kinderen te misbruiken. Dikwijls moet de wet op deze gebieden ingrijpen. Afgezien van zulke gevallen is het evenwel moeilijk te begrijpen wat nu precies onder uitbuiting moet worden verstaan. Willen we het een beetje eenvoudig zeggen, dan is het een toestand, waarbij het ene individu beslist meer voordeel uit de relatie trekt dan het andere. Nu zijn in de meeste relaties wel op de een of andere manier machtsrollen ingebouwd en -- wel bezien -- kunnen ze daarom min of meer uitbuitend zijn. De vraag waar alles om draait is dus: wie trekt er nu voordeel uit deze speciale relatie en hoe groot is het voordeel dat hij of zij er uit trekt?

Onze samenleving kent enkele voorbeelden van uitbuiting, die dikwijls zelfs op dit niveau worden goedgepraat. Zo is er de structuur van de man-vrouw-relatie; het blijkt dat mannen daardoor vrouwen min of meer systematisch kunnen uitbuiten. Een ander voorbeeld is de uitbuiting van kinderen in het gezin: heel dikwijls krijgen ouders kinderen uit egoïsme en voeden ze die op uit egoïsme. Binnen het gezin wordt het kind tot een voorwerp: de ouders kunnen het vertroetelen, ze kunnen het "leuk" vinden, ze kunnen het opdirken om aan hun grillen te voldoen, ze kunnen het overal in huis rond commanderen; bij gelegenheid kunnen ze het afranselen of moet het als zondebok dienen bij moeilijkheden in het gezin; het kind kan gebruikt worden om de ver-slapte huwelijksband van man en vrouw te verstevigen of als een middel voor de volwassenen om een nieuwe en opwindende zin aan hun leven te geven. Wanneer ze met het kind omgaan als met een voorwerp van liefde, van emoties binnen de familiekring, trekken de ouders daar hun voordeel uit; dit hoeft niet noodzakelijk te worden gezien als "iets slechts". Onder veel omstandigheden krijgt het kind, tot zijn voordeel, voeding, kleding, een gevoel van geborgenheid en een tehuis, waaruit het zich in veel richtingen kan ontwikkelen. We kunnen dus wel aantonen dat ouders ook eigen voordeel uit hun kinderen trekken,

maar dit betekent niet noodzakelijk dat ze hun kinderen uitbuiten. Per slot van rekening trekt het kind gewoonlijk immers veel voordeel uit het behoren tot een gezinsverband.

Van pedofilie kan hetzelfde worden gezegd. Misschien zijn er veel gevallen waarin volwassen mensen opzettelijk en booswillig kinderen gebruiken voor het bevredigen van hun lust, zonder respect voor het kind. Maar als tegenstanders van pedofilie dit verschijnsel aanvallen omdat het neerkomt op uitbuiting, dan mag je daartegenover niet vergeten de vraag te stellen wat voor voordeel het kind uit zo'n relatie trekt. Meestal heeft men niet zo'n hoge dunk van dat voordeel. Maar voor Eglinton en andere voorvochters van "Griekse liefde" zijn die voordelen duidelijk. "Wanneer Griekse liefde op verantwoorde wijze wordt beoefend, dan helpt ze de jongen door een levensperiode heen, die werkelijk moeilijk voor hem is en waarin zijn verhouding tot de wereld der volwassenen in de waagschaal ligt." In elk geval kunnen we ons voorstellen dat pedofilie in sommige gevallen a. het kind helpt aan een vertrouwelijke omgang met volwassenen buiten het beperkte kringetje van het eigen gezin, en op die manier de opdeling van de maatschappij in leeftijdsgroepen tegengaat; b. het kind helpt bij zijn emotionele en seksuele ontwikkeling wanneer de ouders op dit gebied in hun taak tekort schieten; en c. het kind helpt in het vinden van vervangende ouderfiguren en ouderlijke leiding wanneer het in dit opzicht door de ouders verwaarloosd wordt. En we mogen ook niet helemaal voorbijzien aan de voordelen voor hen, die "oud en eenzaam" zijn.

Ik kan dit deel van dit artikel misschien het beste afsluiten met een wat lang citaat uit het werk van een bekend schrijver, die er openlijk voor uitkomt pedofiel te zijn en die tegelijk een bekend anti-autoritair opvoeder is. Ik bedoel Paul Goodman, die in een onlangs verschenen boek opmerkt: "Mensen vragen me dikwijls: wat is er toch mis met onze scholen; waarom hebben ze zo'n geestdodende invloed op een groot deel van de jeugd en fnuiken ze haar belangstelling en creativiteit? Ik heb als opvoeder daar veel over geschreven, zonder ooit helemaal te zeggen wat ik er werkelijk van dacht. En dat is dit: een goede verhouding tussen leraar en leerling is onvermijdelijk seksueel getint. Een gezonde erkenning en een creatief gebruik van zo'n seksueel contact vormen de grondslag waarop de persoonlijkheid van de jeugdige mens en zijn aanleg opbloeien. Eens komt er een tijd misschien, waarin wetenschappelijk onderzoek het bewijs zal aanbrengen dat een seksueel bevredigd, seksueel gelukkig jong mensenkind op school opbloeit als een roos. Een seksuele verhouding met een geliefde leraar doet een opgroeiende jongen geen kwaad. Zo'n meester-leerling verhouding, waarin de leraar de jongen net zo goed met sex vertrouwd maakt als met andere aspecten van verstand en geest, vindt haar bekroning als de jongen uitgroeit tot een gerijpt heteroseksueel, die zijn leraar niet langer nodig heeft."

Laat ik alles nog eens samenvatten: sociologische opvattingen hebben het absolute begrip "afwijkend gedrag" verworpen; zo gezien bestaat er geen noodzaak meer, pedofilie als "adwijkend gedrag" te beschrijven. In hun redeneren gaan sociologen echter dikwijls principiëel uit van liberale stellingen; zo gezien zullen ze waarschijnlijk pedofilie (anders dan homosexualiteit: een misdrijf zonder slachtoffer) als een probleem blijven beschouwen. Ik trachtte evenwel aan te tonen, dat de twee standaard-bezwaren van de liberale moraal (kinderen worden verleid, kinderen worden uitgebuit) misschien nogal zwak staan.

wordt vervolgd.

TWEE GEDICHTEN uit "SOLANUM DULCAMARA" van Alfred Aubry

De folianten laten zich vandaag
Van hun mooiste kant zien.
Op tafel gespreid tonen ze in hun spiegel
De paradijsvogel, de bonte specht, de wonderlijke vlinders
Die in lucht van tropische gewassen
Over de hoofden van heidense en naakte volkeren
Hun bonte praalzucht betvieren.
Buiten rogen. De hoge ruiten laten het licht
Binnen in de hoge gewelfde zaal.
En op de marmoren tafel geknield
Langzaam de prenten één voor één
Onder zijn ogen
Waarin de kleurige glans weerspiegelt
Koel, blank en noordelijk
Een vogel uit het paradijs
Een kindernaakt.
Remi... zie hoe zijn kleren hier, homelsblauw
En zalmroze van zijde over de olegante
Meubels liggen gestrooid.
Wanneer we opkijken
Zien we onverwacht
Dat de regen over is.

— — — — —
Melkdauw in gouden mist --
Dit na dagenlang regenen.
Men kiest de wandelingen van weloer
Tikt met stok aan steen
Om herinneringen te wekken.
Beeldengroep, bank en boom,
Het bekken dat het helderst water vangt:
Eén en al oor
Remi -- vergeefs zoek ik je stem
Je zingen.
Vergoten spreekt alleen

VERSLAG VAN DE WERKGROEP UTRECHT
OVER HET SEIZOEN '77-'78

Onze huiskamerbijeenkomsten verheugen zich in een groeiende belangstelling. Theoretisch kunnen daar ruim 30 mensen komen. Gelukkig gebeurt dat nooit, want dat is te veel voor zelfs de grootste huiskamer. Maar 20 aanwezigen is toch geen uitzondering. Vooral voor nieuwe deelnemers zijn deze informele gesprekken van jongens- (en meisjes-) onder-elkaar, van veel betekenis. Op de eerste bijeenkomst na de zomervakantie hebben wij een predikant op bezoek gehad. Daarna hebben wij, ook al heel plezierig om het groeiende aantal bezoekers, geen gasten meer ontvangen. Aanvragers, zoals skriptie-schrijfters, verwezen wij naar een individueel gesprek met één of enkele van onze leden.

De werkgroep bleef klein, maar actief: maximaal 9 mensen bezoeken de vergaderingen.

Op stap met informatie. Wij verzorgden in dit seizoen gesprekken met: de telefonische hulpdiensten SOS en Correlatie, de jongerenorganisatie Pann, de psycho-sociale teams van Rutgersstichting en PSGV, de winkelgroep van de NVSH, een groep pedagogie-studenten, en buiten Utrecht: 7 groepen leerlingen van de politieschool "de Boskamp" te Leusden en een groep vrouwen in Krommenie.

Het blijkt moeilijker om mensen zelf op informatie af te laten komen. Wij hielpen mee aan de organisatie van een thema-avond over "Vrijen in het gezin" en aan een studiedag voor pastores op Kerk en Wereld. Beide keren werden uitstekende inleidingen gehouden voor een handjevol aanwezigen. (Toch wil Kerk en Wereld zo'n pastoresdag of -dagdeel opnieuw proberen, nu met andere vormen van publiciteit.)

Ook schriftelijke informatie haalt meestal weinig uit. Op de 100 brieven, die wij aan huisartsen verzonden, kwam tot nu toe geen enkele reactie!

Hulpverlening. Wij leven nog niet in het paradijs wat betreft relaties tussen volwassenen en minderjarigen. Eén van onze leden werd door een wordende vader mishandeld. Een ander kreeg ontslag. Een derde heeft een rechtszaak tegen zich lopen. Twee mannen belanden in het politiebureau in Weesp als gevolg van hun fotografeerlust. Waar nodig en mogelijk, hebben wij hier de slachtoffers bijgestaan.

Minder spectaculair, maar eveneens heel moeilijk, bleek de situatie bij liefst drie gehuwde mannen, die tot hun schrik verliefd werden op een heel jong meisje. Ook hier bleek het van groot belang voor hen, dat er een werkgroep bestaat waar zij terecht kunnen voor één of meer gesprekken, zonder eerst allerlei vooroordelen te hoeven bestrijden.

Diversen. Wij ontvingen een stafmedewerker van de Engelse Albany-trust, die hier in Nederland gast was van het COC. Wij konden twee Franse mannen helpen aan enkele voor hen belangrijke adressen. Wij stuurden ettelijke enveloppen met informatiemateriaal naar belangstellenden, b.v. skriptie-schrijvers. Wij staken veel tijd in zaken van de Landelijke Werkgroep; enkelen van ons bezochten het taakdragersweekend.

En dan zijn er natuurlijk de talloze pogingen tot contact, die niet lukten. Die vermeld je in een verslag meestal niet, maar ze kosten wel heel wat telefoontijd. Toch zijn we niet ontevreden over ons werk. We zouden uiteraard liever zien dat onze inspanningen sneller en beter resultaat hadden - wie niet. Maar we blijken toch vol te houden en in zo'n seizoen best een aardig stukje werk te kunnen verzetten. Zo'n schouderklopje mogen we onszelf best eens geven; we zijn immers tegen het aanrakingstaboe!

ENKELE BERICHTEN

Vragen in 2e kamer.

Naar aanleiding van een artikel in de Volkskrant van 5 mei '78 (ook afgedrukt in NIKS 12 op blz. 195 en 196) zijn door de leden van de Tweede Kamer G.M.P. Cornelissen en Van den Broek, de volgende vragen gesteld aan de staatssecretaris van Volksgezondheid en Milieuhygiëne:

1. Heeft de staatssecretaris kennis genomen van berichten die melding maken van de getuigenverklaring, die het hoofd van de Afdeling Jeugdgezondheidszorg van het Ministerie van Volksgezondheid en Milieuhygiëne heeft afgelegd als getuige-deskundige van de verdaging in de rechtzaak, die begin mei in hoger beroep diende tegen een van pedofilie verdachte man?
2. Moet worden aangenomen, dat deze getuige-deskundige bij deze gelegenheid de mening heeft vertolkt van het Ministerie van Volksgezondheid en Milieuhygiëne?
3. Deelt de staatssecretaris met name de stelling van deze getuige-deskundige, dat in het huisge cultuurpatroon volwassenen hebben bepaald, dat seksualiteit van en met kinderen onbehoorlijk is en te beschouwen is als een sedert 1750 optredende verontregeling van de maatschappij?
4. Beschikt de staatssecretaris over resultaten van wetenschappelijk onderzoek over de risico's voor de geestelijke of lichamelijke gezondheid van jongeren tot 16 jaar als gevolg van pedofiele relaties? Zo ja, welke conclusies verbindt de staatssecretaris hieraan?

= = =

Dr. F. Bernard reisde naar Duitsland en Portugal voor besprekingen met de werkgroepen aldaar. Van 15 tot 20 juni was hij in Noorwegen en Zweden, op uitnodiging van het NAFF. Op 16 juni hield hij, tijdens het Scandinavische congres, in Oslo een voordracht in het Viking Hotel over "Pedofilie: de situatie in Nederland en in andere landen".

Binnenkort hoopt hij de werkgroepen in o.a. Engeland en Zwitserland te bezoeken. Het ligt in de bedoeling om tot een internationale vereniging te komen, waarin de nationale werkgroepen vertegenwoordigd zullen worden. Wij hopen hier spoedig op terug te komen.

= = =

Commissie Melai

Ofschoon Minister Van Agt in de zomer van 1976 aan de Adviescommissie Zedelijkheidswetgeving (commissie Melai) heeft verzocht, bij haar werkzaamheden nu voorrang te geven aan het vraagstuk van de leeftijdsgrenzen, is deze commissie tot dusver nog nooit ter bespreking van dit onderwerp bijeengeroepen. Aan de leden is deze nieuwe opdracht zelfs niet bekend.

Aldus berichtte een der leden aan Dr. Brongersma op 11 juli '78.

= = =

Griekse liefde

Het Amerikaanse kwartaalblad "Journal of Homosexuality" bevat gewoonlijk weinig over pedofilie. Jaargang 3 nr. 3, voorjaar 1978, brengt echter een interessant artikel van de classicus John R. Ungaretti over knapenliefde, heldendom en het gezin in het oude Griekenland.

Hij laat zien hoe de seksuele verhouding tussen man en jongen volkomen paste in de maatschappelijke structuur. De verhouding was niet alleen seksueel, maar ook emotioneel, en had een opvoedkundige strekking. Van elke man werd verwacht dat hij zich een jongen koos; voor een jongen was het een schande als geen man hem als vriendje wilde hebben. De man werd verantwoordelijk gesteld voor het gedrag van zijn jongen. In Athene hield men jaarlijks niet alleen sportwedstrijden, maar ook schoonheidswedstrijden voor jongens. Als de jongen te oud werd voor de seksuele verhouding, bleef hij toch vaak levenslang innig bevriend met de man.

Al deze mannen waren getrouwd - ook dat werd van hen verwacht - en hadden geslachtsverkeer met hun vrouw om kinderen voort te brengen. Maar de vrouw kon de man nooit overheersen met haar seksuele aantrekkelijkheid, omdat de man zijn geslachtsdrift voldoende bevredigde met zijn jongen. Ze paste de knapenliefde geheel in het gezinsleven, en ook in het sociale leven. Want volwassen mannen zagen elkaar als concurrenten in het streven naar roem en eer - liefde tussen hen was uitgesloten. De jongen verschaftte aan de man seksuele ontspanning, prettig gezelschap, en een gevoel superieur te zijn; de man verschaftte aan de jongen een navolgenswaardig voorbeeld van verantwoordelijke liefde en wijdde hem in in het man-zijn. Tezamen vormden ze een mannenmaatschappij, gevrijwaard tegen vrouwelijke overheersing.

E. Br.

noot van de redactie: Bovenstaande beschrijving omtrent het oude Griekenland laat weer eens duidelijk zien hoezeer het meisje werd gediscrimineerd, en hoe de man in het patroon van het huwelijk werd gedrukt. Een interessante beschrijving over een niet voor iedereen ideale toestand.

= = =

NIEUWS VAN NIKS

door Alfred Aubry

Valida Davila zendt nog steeds haar CSC Nusletter uit een Amerika waar Anita en andere vervolgingen overheen zijn gegaan. Op een leeftijd die ver over de pensioendatum heen is, blijft Valida Davila ("Cultural Midwife") aan het werk voor de bevrijding van kind en jeugd.

Child and Pornography. Wanneer we Ms. S. Gonsalves in CSC-Nusletter van april 1978, blz. 3-4 mogen geloven, hoeft de razzia tegen porno in Amerika een levendige nieuwe markt en een sterke stijging van verkoop in de hand gewerkt, omdat nu weer een veel groter markt op het bestaan van dit soort divertissement is geattendeerd. Lolita e.d. kosten nu \$15.00 per stuk (30 gulden) tegen \$8.00 vorig jaar. In Nederland is de prijs \$3 (nauwelijks een tientje). Het artikel bericht verder dat een Amsterdams verkooppunt meedeelt dat de omzet vergeleken met medio mei 1977 verdriedubbeld is.

NIKS raakt internationaal bekend. In CSC-Nusletter van april 1978 wordt het blad genoemd onder verwijzing naar een artikel van Dr. F. Bernard in Childhood Rights 1:3.

Emergo II, Newsletter van de Lifestyle Revolution bevat in het januarinumnummer 1978 (8:1) een brief van Valida Davila die opkomt voor de rechten van het kind. Zij vindt dat er door Emergo II te weinig aandacht is geschonken aan Don Crestle's lezing 'Sexual Repression and Violent Expression: A Child Lover's Perspective' op de 1977 Lifestyle's conferentie. De redactie merkt op dat de lezing één uit 46 is geweest en wijst verder op twee opstellen over hetzelfde thema door James W. Prescott: 'Is there a Cure for Violence?' (Penthouse Forum van september 1977) en 'Child Abuse in America: slaughter of the innocents' in Hustler Magazine van oktober 1977.

Co-ire. Onder andere bij Komink-Briessse in Utrecht gesignaleerd van René Schérer en Guy Hoquenghem (de Duitse vertaling van) het Franse boek 'Co-ire -- Kindheitsmythen' (uitgave van het Trikont-Verlag in München). De tekst houdt zich bezig met de mythen die om het kind zijn bestaan. De illustraties hebben voelal naakte kinderen tot onderwerp.

Magpie 11 van mei 1978 zet de Engelse bewerking van Brongersma's Pedofielen en 'kinderlokkers' voort onder de titel 'Pedophilia: the Effects'. De auteur C.J. Bradbury Robinson schrijft over de tekeningen en schilderijen van David Remfry: "It is precisely the eroticism of pedophilia, the attraction of the unattainable, the charm of cool remote children, the yearning to touch the untouched, tenderly" (het is precies de pedofiele erotiek, de aantrekking van het onbereikbare, de charme van koele verwijderde kinderen, de neiging om het onaangeraakte aan te raken, tedertjes).

Nichols. In 1976 schijnt in Amerika te zijn verschenen Don Nichol's Towards a Better perspective for Boy-Lovers, aldus tenminste Magpie van mei 1978.

Humo. In het Belgische Humo heeft een met de initialen F.B., K. ondertekende brief gestaan onder het hoofdje Pedofilie en Efebofilie. Dit naar aanleiding van een al eerder daarin verschenen reportage De pedofielen - om de liefde van een kind. De brief staat in Humo van mei 1978. Wanneer het andere artikel verschenen is, is niet bekend.

Infoma, het informatieblad werkgroepen Homofilie en maatschappij heeft in het meinumnummer 1978 onder de titel Homofiel en Pedofiel aandacht aan het ene en het andere geschonken. Dit is opmerkelijk, omdat het gaat om een Belgisch blad. Het artikel is objectief en goed gedocumenteerd.

Humo II. Opnieuw in het meinumnummer van Humo een ingezonden brief van A.C. Elsen (Studiegroep Elcker-Ik Antwerpen) naar aanleiding van gekleurde berichtgevingen in de pers bij pedofiele zaken.

Leeuwarder Courant van 3 mei 1978 heeft al bezwaren geuit tegen de "indruk dat pedofilie in de mode is": "Kinderen dienen bij de wet te worden beschermd, omdat zij zo gemakkelijk de meegaande slachtoffers zijn."

Stadsgerechten. Maarten 't Hart dit keer, in NRC van 5 mei 1978:

"Maar de ik-figuur heeft toch vooral een grote voorliefde voor kleine jongens - en speciaal voor hun aarzen die hij graag schoonlikt (iets waarop Mozart in zijn brieven ook wel eens zinspeelt) - ...

Elektriseermachine. Te onthouden: Early Monsanto in de film De elektriseermachine van Wimshurst, naar het verhaal van W.F. Hermans.

Loeuwarder Courant II. In het nummer van 12 mei slaat NVIH/COC afd. Friesland bij monde van haar werkgroep publiciteit terug op het redactioneel hoofdartikel van E. Evenhuis d.d. 3 mei: "Een oplossing op basis van menselijkheid en begrip is boven alles te prefereren". De titel luidt: Is een kind a-seksueel?

Komrij in Verwoest Arcadië (Vrij Nederland van 13 mei 1978): "Bij de oude man uit Indië, de poortwachter ter dorpszijde, logeerden een aantal zomers achtereen drie bruine jongens. 'Neefjes', luidde het in de straat. Ze hadden maar weinig kleren aan. Hun armen glansden als Bendorprepen in de morgendauw ..."

Humo III. Om de liefde van een kind luidt het boven een vraaggesprek tussen jurist/criminoloog Milo Anthonis en Humo in mei. Anthonis: "De reactie van mensen tegenover pedofielen is onvoorstelbaar. Dat gaat van hysterie tot woede-uitbarstingen, al ken ik ook wel ouders die er met veel meer begrip op reageren. De meest geëmancipeerde pedofielen proberen dan ook eerlijk te spelen ten opzichte van de ouders, maar het blijft moeilijk."

Gezond Gezin. In het nummer van mei 1978 vervult Jan Lievonsse de in november 1977 gedane toezegging naar aanleiding van de brief van de ouders van een pedofiele zoon: Nog eens, wat is pedofilie. Het is een objectief artikel. "Herzien wij onze houding? De cirkel kan misschien doorbroken worden door pedofielen zelf en door kinderen die een dergelijk contact met een oudere hebben gehad. Men hopen we in volgende artikelen aan het woord te laten."

Schoolkind sexueel bedreigd. Aldus CDA-topman Prof.Dr. J.W. van Hulst. Hij heeft, aldus de pers van 22.5.'78, "De stormbaal gehesen tegen verdraagzame opvattingen over pedofilie". "Als het zo doorgaat," betoogt de hooggeleerde, fractievoorzitter CDA in de Eerste Kamer, "zal het schoolkind niet meer veilig zijn." "De school is een plaats van onderwijs, vorming en opvoeding; ze is geen tuin der lusten voor onderwijsgevenden." Van Hulst heeft zich hierbij met name gekeerd tegen VVD-kamerlid Ed Nypels, die voor de opheffing van leeftijdsgrenzen heeft gepleit.

Kindermishandeling. Sinds Salomo's oordeel geloven we onvoorwaardelijk in de ouderliefde. Nu wordt het steeds duidelijker dat het besloten gezin niet bepaald veilig genoemd kan worden. Lichamelijke (er wordt alleen nog maar gesproken over lichamelijke) kindermishandeling blijkt veel voor te komen. De Volkskrant van 13 mei 1978 en Hervormd Nederland van 24 juni 1978 houden zich ermee bezig. Tegen 8000 bekende gevallen van kindermishandeling en twee dode kinderen doen de Britse uitvallen tegen pedofiele relaties wat morbide aan.

Weekend. Exact in dezelfde week waarin Margriet het artikel over pedofilie publiceerde (25 februari 1978; Margriet 24 februari) heeft Weekend een verhaal uit 1937 (!) gebracht onder de titel: Voor ze haar man met een dubbelloops (nomen est omen!) geweer van het leven beroofde vroeg ze hem: "Wat heb je met mijn zoons gedaan?" Driemaal raden, lezers en lezeressen! De man had de jongens op hun vijfde en zesde jaar over de penis gestreeld en was daarna steeds verder met ze gegaan, totdat hij ze tenslotte zelfs wel eens samen in bed heeft gehad.

Moe heeft er nimmer wat van vernomen en moest tenslotte per ongeluk ontdekken wat haar jongetjes met elkaar en pa uitvoerden. Later blijkt, zo luidt het artikel, dat pa ook wel te verontschuldigen is: hij zou in zijn jeugd door een homofiel verleid zijn ...

Brongersma: In Civis Mundi, Tijdschrift voor Burgerschapsvorming, nummer 17:3 van mei 1978, publiceerde Dr. E. Brongersma 'Van onderdrukingsmoraal naar creatieve vrijheid'. Het hele nummer van dit tijdschrift is aan de seksuele emancipatie gewijd. Het artikel van C.W. Rietdijk en M.L.A. Rietdijk - Helmer verdient mede aandacht.

Zwerus. Onder de titel 'Werkgroep vecht voor wijziging Wetsregels' heeft De Volkskrant van 2 mei 1978 een vraaggesprek van Joop van Schie met de voorzitter van de Landelijke Werkgroep, Gerard Zwerus: "Het valt op dat veel pedofielen spreken en schrijven over de liefde voor het kind alsof dat iets heel verhevens is, het mooiste wat je kan overkomen. Daardoor wordt emotionele afkeer, als die er is, alleen maar versterkt."

Tarzan. Wie nog een herinnering bewaart aan Johnny Scheffield (Boy, uit een vliegtuigwrak onbevlekt door zijn pleegouders ontvangen), Rickie Sorensen (pseudo-Boy), (aangenomen) zoontje Jai (Manuel Padilla), wordt aanbevolen Mij Tarzan, jij Jane door Thomas Leeftang.

Reve. 'Oud en Eenzaam', Reve's laatste, heeft een publiciteit gekregen die onder de maat van dit grootse boek blijft. "Is die tweede flashback over zijn communistische jeugd het mooiste, daarin zit weer een stuk dat het indrukwekkendste is uit het hele boek: zijn ontmoeting met Appie, de pedofiele snoepverkoper en verhuurder van rubber kano's" (J. Huisman in Algemeen Dagblad van 26 mei '78).

Nijmegen. In Sekstant van juni 1978 staat dat het adres van de Nijmeegse afdeling pedofilie is: Zwaneveld 71-04 ten name van Look Dupont.

Germaine, ten afscheid in Sekstant van juni 1978: "En even afgezien van het feit dat zo'n telefoonprogramma niet de goeie vorm is om deze taboe-onderwerpen aan te pakken: ik moet eerlijk zeggen dat ik het niet zou aankunnen. Zoiets als pedofilie daar heb ik best moeite mee."

Homostudies wordt in zijn/haar eerste nummer besproken in Vrij Nederland van 3 juni 1978: "Spectaculair lijkt ook te worden de studie van Gosse Kerkhof over zedenschandalen in het vooroorlogse Indonesië. Na een hotze van de beruchte journalist Zentgraaff (een NSB'er) werden op Java tientallen Nederlandse bestuursambtenaren opgepakt; ze zouden zich 'afgegeven' hebben met inlandse jongetjes."

Reve II. 'Oud en eenzaam' ook in het Parool van 6 juni 1978: "Bij de jonge ik-figuur van het boek (d.w.z. de achtjarige Reve), valt het gruwelverhaal van De Leeuw geheel anders dan de politieke bedoeling is. Het wekt bij hem sado-masochistische lustgevoelens op, die doorwerken in zijn ontmoetingen met een opschepperige jongen en een pedofiele kanoverhuurder-snoepjesman in de buurt van het kamp." Aldus Paul van 't Veer.

Staatmadeliefje. In Amsterdam verschoen in mei-juni op tekstloze aanplakbiljetten het portret ten voeten uit van een bloot klein meisje, schuin van achter gezien en staande op een door struikgewas afgesloten gazon. Het staat in NRC-Handelsblad afgebeeld bij een berichtje van Bas Roodnat (14.6.1978) over aanplakken op het monument op het Spui.

Eksenjacht. Voor de leden van PIE zijn de zaken er niet plezieriger op geworden. "We expose the truth about this pack of pervers" (wij brengen de waarheid over dit stel perversen aan het licht), schrijft News of the World van 25 juni 1978. In het nummer van 11 juni 1978 heeft dit sensatieblad alle leden van het bestuur gefotografeerd in het schijnwerperlicht gebracht.

Arcadie. Het Franse aloude homosexuele blad Arcadie meldt dat er in Frankrijk over gesproken wordt ook de leeftijdsgrenzen voor homofilie terug te brengen tot 15 jaar.

Voorwaarts is de titel van het berichtje waarmee Sekstant van juli-augustus 1978 een verslag uitbrengt over de Haagse demonstratie van begin mei. "Geneeskundig inspekteur Wafelbakker heeft n.l. al weer vragen aan zijn broek gekregen van CDA-kamerlid Mw. Cornelissen. Heeft Dhr Wafelbakker bij deze gelegenheid de mening van het ministerie van Volksgezondheid en Milieuhygiëne vertolkt? vraagt zij de staatssekretaris van hetzelfde ministerie."

Briefkaartactie. Een oproep van T'ai-mat Sarton voor briefkaartenactie aan de Leden van de Staten-Generaal is opgenomen in Sekstant van juli-augustus 1978.

Knapenliefde luidt de titel van het opstelletje waarmee Maarten 't Hart in NRC-Handelsblad van 7 juli 1978 (Cultureel Supplement) het in het tijdschrift De Vernis hervorschenen 'Knapenliefde in Constantinopel van Esgo Taco Feenstra Kuiper aankondigt.

Op de fiets signaleert Maarten 't Hart in NRC-Handelsblad van 7 juli 1978: "Nog geen 500 meter van het huis van Biosheuvel zagen wij, in het viaduct onder de weg naar Voorschoten, twee jongens van naar schatting acht jaar die elkaar liefelijk omhelsden en zoonden. 'Nou, die zijn er ook al vroeg bij', zei Maarten B."

Moonen. Al buitenop Haagse Post van 8 juli staat het: "schrijvers: de merkwaardige meneer a. moonen". De foto van Ronald Hoebe van Moonen met diens wandversiering laat weinig te raden over van de ge-neugten van Moonen. Jongenstijdschriftjes, in ieder geval iets uit Kin 6. En (geciteerd) "Anderen zeggen dat ik een alleseter ben. Maar ik ben iemand die steeds maar weer experimenteert en zoekt maar uiteindelijk toch iemand gevonden heeft; het Gelderse Joch. En dat ik met m'n pleegzoon of m'n aangenomen neefje, zoals ik hem ook wel noem, overal naartoe ga. Naar Rotterdam, naar m'n zus in Brabant, naar Amsterdam, overal." De schrijver pakt een foto van zijn werktafel. "Kijk, toen was 'ie twaalf. Nu is 'ie vijftien." De foto toont hem samen met een blond jongetje in de Wassenaarse dierentuin. Een stukje verder: "Die familie van mij, dat is hopeloos, nee daar ga ik nooit meer heen. M'n neefjes zijn tóch te oud geworden. En die hebben teveel chips gegeten."

Terboschikkingstelling. Hierover in het kleur katern in Vrij Nederland van 8 juli 1978. De tekst is keurig. "We praten in Veldzicht met zeer verschillende mensen, ernstig gestoorde criminelen, kindermoordenaars, verkrachters, aanranders, brandstichters, inbrekers, bankrovers, agressieve pedofielen, vechters, pooiers, spuiters, slikkers, alcoholisten en chronische maatschappijhaters van alle rangen en standen". In de tekst gaat het o.a. over proefverlof van een 22-jarige pedofiele jongeman. Verder (blz. 15) "In de bajes is een verkrachter veel meer 'held' dan iemand die aan een kinderkutje heeft gezeten. Die noemen ze dan zo: 'Hij? Hij is een kinderkutje.' Die jongens hebben het niet gemakkelijk, niet in de bajes, niet in de inrichting. Ze worden vaak gemeden als de pest."

Gay Journal van mei 1978 schenkt op blz. 15 met foto en onderschrift aandacht aan het geval Kraaijeveld - T'aimat.

Trends is de titel van een xerox die door de Schweizerische Arbeitsgruppe Pedophilie (SAP) als nummer 1 is verschenen met de titel "Trends - Kulturmagazin für den Knabenfreund". Dit Sommernummer beslaat zes bladzijden in A4-formaat en gaat over boeken, films en Bach.

CSC-Nusletter van juni 1978 bevat het artikel Pedophile Groups - A Psychological Analysis van Dr. F. Bernard. Bij het artikel een curriculum vitae van de auteur.

Bundestreffen. Men bericht dat op 8/9 april Dr. F. Bernard en Dr. E. Brongersma uit Holland op een zgn. Bundestreffen in Krefeld zouden zijn geweest.

NAFP-Bulletin 1978, nummer 2, schenkt ruime aandacht aan NIKS, o.a. door citaat van Dr. E. Brongersma en vertaling uit onze nieuwsrubriek. Van langer adem is het artikel "Dr. Frits Bernard's The Phenomenon of Pedophilia".

Oase. Verkoeling in de heksenjacht op pedofielen vormt een artikel in de International Herald Tribune van 23 mei 1978, waarin op blz. 5 een artikel van David Johnson. Het stuk gaat over het in San Francisco gevestigde Institute for the Advanced Study of Human Sexuality. Over sex met kinderen zegt de geïnterviewde vertegenwoordiger: "Het is een van de 'facts of life' als je er wetenschappelijk tegenaan kijkt. We leggen de studenten de sociale en legale factoren uit, dat het illegaal is en dat het wordt afgewezen. Aan de andere kant is het deel van onze verantwoordelijkheid dat wij ons bemoeien met mensen die bij dergelijke activiteiten betrokken zijn en hun te helpen de wet te begrijpen."

Louis Malle. Met enige tamtam aangekondigd diens Pretty Baby. In Billy 6 - het mooiste van alle pedofiele tijdschriften - schreef ik al over Black Moon, waarin naakte kindertjes, Malle kennen wij ook sinds zijn Souffle au Coeur. De nieuwe film schijnt te gaan over een bordeel in New Orleans, waarin een twaalfjarig meisje de ster is.

Vervolging. 'Du und Ich' van juni 1978 geeft een verslag onder de titel: FBI auf Pädö-Jagd in Deutschland. Aangegeven wordt dat homofielen die zich aangetrokken voelen tot minderjarige jongens (in feite behoeven dit dus geen pedofielen te zijn) in Amerika medogenloos worden vervolgd. Politie en Pers, zo zegt het blad, organiseren in de USA regelrechte drijfjachten op de zogenaamde "jeugdbedervers", waarbij zij er niet voor terugschrikken ook de FBI en het internationale agentennet van deze organisatie in te schakelen. De gebeurtenissen herinneren aan toestanden in totale regimes (zowel links als rechts): pedofiele homoseksuelen worden vervolgd, opgejaagd en ver-

oordeeld als waren het de ergste misdadigers. Men neemt foto's, films, tijdschriften, brieven, adressenmateriaal etc. in beslag. Men doorzoekt woningen en huizen, men bedreigt vrienden en familie, men beloert ze om na te gaan met welke jongens ze bevriend zijn en dan zet men die net zo lang onder druk tot die een bekentenis afleggen en hun oudere vriend verraden. Het ergst gedraagt zich de Amerikaanse pers. Inplaats van alleen objectief te berichten snuffelt zij degenen om wie het gaat en hun vrienden op een manier op die aan Walraff herinnert. Dan worden die op pseudo-politiemanier opgespoorde Details in grote opmaak gepubliceerd en met hulp van de politie productief gemaakt. Overal in de USA treedt de pers op als handlanger van de politie. Du und Ich bericht dat reporters zelfs wel optreden als pseudo-politieagenten. Het tijdschrift memoreert het verdwijnen van tijdschriften als Better Life Monthly en Hermes, en waarschuwt tegen de pedofiel - naar zij met waarschijnlijkheid aannemen - Robin Lloyd die contacten zoekt met pedofielen om daarmee een nieuw boek (tegen de pedofielen) te publiceren.

Sek van 10 juni 1978 vermeldt de pedofiele aktie van begin. Daarin wordt vermeld dat de werkgroep Pedofilie inmiddels ook een pamflet in voorbereiding heeft om aan de bewoners van de Molenwijk in Den Haag uit te reiken in verband met de gelijktijdige moord (door de moeder) op een kind daar, en de jacht op een schijnbaar pedofiel man.

Woman van 1 april kondigt voor haar volgende nummer het vervolg aan van de verpoting van de jeugd door drugs, alcohol, pornografie. Er zijn alcoholici van 11 en 12, achtjarigen snuiven lijm voor de kick en er is zelfs een vereniging die probeert sex met vierjarigen te legaliseren ...

Margriet heeft op 7 april haar belofte in Kijk op Kinderen nagekomen; "Viezo" woorden en spelletjes ... Wat steekt erachter? Verbieden ja of nee? Margriet besluit: "Een kind dat van jongsafaan de kans krijgt om te gaan en vertrouwd te raken met alle delen van zijn lichaam en met de gevoelens, die daarbij horen, zal later de plezierige mogelijkheden die seksualiteit biedt 'vanzelf' positief weten te hanteren."

Santhorst. Niet onvermeld mag blijven de dood, op 1 mei 1978, van de pionier Arent van Santhorst, eerste oprichter van De Schakel met enkele anderen. Wie De Schakel in de eerste twee jaar op zijn bijdrage doorneemt kan vaststellen dat zijn houding ten opzichte van de jongensliefde tolerant is geweest.

citaat "The lovers of the innocent must protect them above all from the knowledge of their cruelty."

(Wie de onschuldigen liefheeft moet hen vóór alles tegen de kennis van hun wreedheid beschermen.)

uit: Mary Renault, 'The Charioteer'

MYSCHKIN VERTELT

uit: F.M. Dostojewski, 'De Idiot' (vertaling J.Jac. Thomson)

"Gij zit nu allen met zo'n nieuwsgierigheid naar mij te kijken, begon hij, - dat als het verhaal u niet zal bevredigen, ge misschien boos op me zult worden. Nee, ik zei het maar uit gekheid, ging hij sneller, glimlachend voort. - Daar, daar waren allemaal kinderen, en ik ging daar altijd met de kinderen om, enkel met de kinderen. Dat waren de kinderen uit het dorp, een hele troep, die op school gingen. Het is niet zo, dat ik ze iets van onderwijs gaf, o nee, daarvoor was de onderwijzer, Jules Thibaut, of laat het dan zo zijn dat ik ze ook onderwees, maar ik leefde meer met hen, en zo was het die vier jaren. Ik had ook niets anders nodig. Ik sprak met hen over alles, en verborg niets voor hen. Hun ouders waren mij allen vijandig, omdat de kinderen eindelijk niet meer buiten mij konden, en altijd om mij krioelden, en de onderwijzer werd ten slotte zelfs mijn ergste tegenstander. Ik kreeg daar heel wat tegenstanders, en altijd vanwege de kinderen. Zelfs Schneider nam mij onderhanden. En waarvoor waren zij bang? Men kan met een kind over alles spreken, - over alles. Het heeft mij dikwijls getroffen, hoe slecht de meesten de kinderen kennen, zelfs vaders en moeders hun éigen kinderen. Men hoeft voor kinderen niets te verzwijgen, onder voorwendsel dat zij te klein zijn en dat het voor hen te vroeg is om te weten. Wat is dat een droevige en ongelukkige gedachte! En hoe zuiver merken de kinderen het op, dat hun ouders menen dat zij nog te klein zijn en nog niets begrijpen, terwijl zij alles begrijpen. De volwassenen weten niet dat een kind, zelfs in de moeilijkste kwestie, een buitengewoon waardevolle raad kan geven. O God, als dat lief vogelke zo vertrouwelijk en gelukkig u aanziet, dan zoudt ge u toch schamen om het te misleiden.

Ik noem ze daarom vogeltjes, omdat er niets liever dan een vogeltje op de wereld is. Overigens, allen in het dorp waren boos op mij, hoofdzakelijk door één gebeurtenis... maar Thibaut benijdde mij eenvoudig; aanvankelijk had hij altijd maar het hoofd geschud en zich verwonderd, hoe die kinderen bij mij alles begrepen en bij hem bijna niets; maar daarna lachte hij mij uit, toen ik hem zei dat wij beiden hun niets konden leren, maar dat zij ons leren. En hoe was 't mogelijk dat hij mij benijdde en belasterde, terwijl hij zelf onder de kinderen leefde! Door kinderen komt de geest tot genezing...

OPSCHRIFT , gelozen bij kasteel Haarzuilens (Utr.)

La beauté de notre fils
était merveilleuse
Le tombeau devait
cependant l'engloutir
Dans le jardin de la vie
il n'est pas de haut cyprès
que le vent de la mort
ne finisse par déraciner,
et je ne m'étonne plus
de voir tant de roses
sur la terre,
puisqu'il y a tant de jeunes gens
aux joues roses
y dorment éternellement

De schoonheid van onze zoon
was wonderlijk
Het graf zou
hem echter opslokken
In de tuin van het leven
is er geen hoge cypres
die niet door de wind van de dood
uiteindelijk wordt ontworteld,
en ik ben niet langer verbaasd
zoveel rozen te zien
op aarde,
aangezien zoveel jonge mensen
met rozenwangen
er voor eeuwig slapen